

Ponuda za nagodbu kako ju je dao tuženi u dopisu od 21.VI 1967.god, uz izričito navodjenje da to čini "bez prejudica za odgovornost", ne znači sama po sebi bezuvjetno priznanje duga, a kojom bi se ponudom prekidala zastarjelost u smislu odredaba čl.31. Zakona o zastarjelosti potraživanja.

G.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Prvostepena presuda od 19.IX 1968.

Vijeće: Lida Horvat, dr Vjekoslav Bačić, dr Boris Jeraj

Prijevoz kamionom - Medjunarodni prijevoz - Šteta na robu - Vozarova odgovornost - Ako se roba preuzme od vozača bez protesta u propisanom roku, pretpostavlja se, do protivnog dokaza, da je primljena onako kako to proizlazi iz tovarnog lista - Primaočev zapisnik o šteti koji je sastavljen u njegovom skladištu, a u kojemu se samo navodi koliko je robe oštećeno i iz kojih tovarnih listova, nije dokaz da je šteta nastala tokom prijevoza robe

Tužitelj je pošiljalac, a tuženik je vozač. Vozač je prevezao iz Jugoslavije u Italiju teret stakla. Prema tužiteljevoj tvrdnji staklo je djelomično bilo tokom prijevoza razbijeno. Pošiljalac je primaocu nadoknadio štetu i tuži vozača da mu nadoknadi isplaćeni iznos.

Prvostepeni sud je tužbu odbio iz slijedećih razloga:

Tužitelj je u pogledu tužbenog zahtjeva naveo da ga traži s naslova naknade štete nastale na pošiljkama stakla koje je u svojim kamionima prevezao tuženik u Italiju. Šteta je bila zapisnički utvrđena na odredištu od strane inozemnog kupca, a tužitelj je ovu štetu kupcu platio. Tužitelj je obavijestio o tome tuženika svojim dopisima. U dokaz nastale štete tužitelj se pozvao na odnosne zapisnike.

Tuženik je stao na stajalište da navedeni iznos nije dužan tužitelju platiti, jer da iz predočene dokumentacije ne proizlazi da je šteta nastala u toku transporta, odnosno da bi za tu štetu bio on odgovoran.

Na osnovi ocjene dokaza sud je našao da tužitelj nije uspio dokazati da je šteta na staklu, koje je tuženik transportirao temeljem medjunarodnih tovarnih listova, nastala u toku transporta, odnosno da ju je prouzrokovao tuženik.

Iz predočenih međunarodnih tovarnih listova proizlazi da prilikom predaje robe primaocu na odredištu nije bio stavljen vozaru, tj. tuženiku, bilo kakav prigovor u pogledu stanja primljene robe, odnosno oštećenja robe koje bi bilo vidljivo.

U smislu odredaba čl.30. CMR ako primalac preuzme robu bez propisanog pregleda u prisustvu vozara - ili ako mu ne uruči protest s naznakom gubitka ili oštećenja najkasnije u času isporuke kad se radi o vidljivom gubitku ili oštećenju, odnosno u roku od jednog dana poslije isporuke, ako se radi o nevidljivom gubitku ili oštećenju - sama činjenica da je roba bila preuzeta upućuje na dokaz da je bila preuzeta u stanju kako je opisano u tovarnom listu sve dok se protivno ne dokaže.

Tužitelj u toku ovog spora - iako u nekoliko navrata pozvan - nije dokazao da je postupio u smislu gore navedenih propisa, a niti je dokazao da je šteta posljedica propusta dužne pažnje tuženika kao vozara i da je ona nastala i mogla nastati jedino u toku prijevoza.

Od tužitelja predočeni zapisnici o utvrdjenju štete ne predstavljaju vjerodostojan dokaz o tuženikovo odgovornosti za nastalu štetu. U ovim zapisnicima je naime samo navedeno da je bilo u primaočevu skladištu robe utvrdjeno oštećenje stakla pri čemu je količina oštećenog stakla specificirana po broju pojedinog kamiona u kojem je staklo bilo prevezeno bez ikakvih drugih podataka. Prema tome šteta je mogla nastati i nakon istovara robe u odredištu.

L.H.